

[Poul Schlüter]

ses nogle fundamentale spørgsmål. Vi mener ikke, det kan være et faktum, fastlåst på forhånd, at en udbygning absolut skal ske inden for få meters omkreds på Kgs. Nytorv. Det må undersøges, om der er andre og måske bedre muligheder.

Jeg forstår udmærket, at det for kunstnere på Det kgl. Teater kan være en inspiration, at de tre kunstarter lever livet sammen dag og aften, og det er jo også en vidunderlig tradition for publikum, det er der ingen tvivl om, det giver oplevelser. Men det er en tradition, som ikke længere er almindelig. Og hvem kan benægte, at en hovedgrund til den meget dårlige ressourceudnyttelse af budget og kunstnerstab på Det kgl. Teater netop ligger i, at tre kunstarter skal huses i samme snævre bygning? Det er ikke unaturligt, at det foranlediger nærmest uløselige organisatoriske og driftsmæssige problemer – det er faktisk ganske naturligt – men det er uholdbart.

Hvorfor skal ingen undersøge grundigt, om vi finder en bedre løsning ved, at de to scener på Kgs. Nytorv var til rådighed måske for de to af kunstarterne, mens den tredje fik en ny scene som sin base? De enorme problemer med daglige sceneskift, som jo er urimeligt kostbare, kunne i vid udstrækning undgås. Også under den forudsætning er det utvivlsomt, at Det kgl. Teater som bygning trænger til en tilbundsgående ombygning. Forestillede man sig, at f. eks. skuespillet blev tilbage med fast basis på Kgs. Nytorv, ville dog i alt fald ombygningen være helt anderledes overkommelig, end hvis man skal ombygge med henblik på at skaffe tidssvarende prøvescener og kulissevilkår for tre kunstarter.

Vi er ikke i tvivl om, at samvirket mellem de tre kunstarter i vid udstrækning skal fastholdes. Men det er ingen umulighed at overkomme, uden at de tre kunstarter absolut skal bo i samme snævre bygningsramme. Naturligvis kan der samvirkes i mange forestillinger mellem de tre kunstarter, også selv om de ikke har til huse i samme bygning. Men hvis Det kgl. Teater skulle moderniseres ud fra den forudsætning, at der samtidig blev bygget en ny teaterbygning, kunne vi tale om en brøkdel af de 250 mill. kr.

Det kgl. Teater skal da bevares på Kgs. Nytorv – dér ligger det smukt og godt og traditionelt – men det kan gøres, uden at

man giver sig i kast med hele den ødelæggelse af hele kvarteret omkring Kgs. Nytorv, som idékonkurrencen efter vor opfattelse viser ville ske.

Vi når til den konklusion, at der må flere undersøgelser til end dem, som på nuværende tidspunkt er igangsat. Der er jo en kolossal teaterinteresse i disse år, og det er en god baggrund for overvejelserne om Det kgl. Teaters fremtid. Teaterlivet blomstrer sandelig også uden for Det kgl. Teater, selv om kulisserne ofte er kummerlige.

Vi mener, det bør undersøges, hvilke muligheder der er for at opføre en ny kongelig scene; det ville give Det kgl. Teaters store personale mulighed for at være på scenen oftere. Vi tror ikke, det ville være svært, hvis man forsøger at finde frem til den egnede grund, men ingen har villet undersøge det. Der er plads på en del af havneområdet eller voldarealerne, og det er ikke længere væk, end at de kongelige scener stadig kunne være nært forbundne. Men det ville give flere forestillinger, bedre ressourceudnyttelse, mere til publikum. Skal der bruges 1/4 mia kr., må vi også påtage os så grundige undersøgelser, at vi kan slutte med et resultat, der både er fortid og fremtid i.

Melchior (CD):

Det konservative folkeparti og fru Grethe Fenger Møller skal sandelig ikke høste utak fra CDs side for at have bragt denne debat ind i folketings salen. Rejst den har de jo ikke; den har gået vinteren igennem især i pressen. Scenekunstnere og andre kunstnere, herunder arkitekter, politikere og mange andre har deltaget i den debat. Det skulle man tro vakte glæde hos medlemmer af Det kgl. Teaters tilsynsråd, og på denne baggrund var fru Birte Weiss' indlæg en yderst forbløffende tale; jeg tror, det var seks gange, fru Birte Weiss fik langet ud efter fru Grethe Fenger Møller og det konservative folkeparti for at have rejst en debat i utide. Vi har sandelig ikke haft så vigtige ting for her, at vi ikke skulle kunne ofre nogle timer på en debat om dette emne, og jeg havde ventet, at der havde været tilfredshed i socialdemokratiet over, at også folketinget til orientering for ministeren, for ministeriet, for teatrets folk og for alle dem, der debatterer, forbereder og fører en debat, som jo ikke skal munde ud i